

Երկիրն անձն ու պարապ էր,
Եվ ջրերի վրա հզոր Աստծո Հոգին կշարժվեր
Վերից նայեց Ամենակալն ու հաճեցավ լույս արարել:
Հատվեցին ջրերն ու սահմանվեցին
Եվ կենդանության շնչով լցվեցին:
Ճարտարապետը Աստծո Բանն էր,

Ի սկզբանե փառքով Հոր քովն էր:
 Նրա մի խոսքով այս հրաշագեղ ծաղկունքն արարվեց,
 Բնությունը ողջ՝ իր բազմատեսակ կենդանությունով:
 Եվ բնությունը Աստված լրացրեց,
 Երբ իր պատկերով ստեղծեց մարդը:
 Բայց արի ու տես Ադամ մենակ էր,
 Եվ նրան անշուշտ խիստ հարկավոր էր մի հարմար ընկեր:
 Եվ բարի Աստված Ադամի վրա խորը քուն բերեց
 Ու նրա կողից Եվան պատրաստեց:
 Բայց կողակիցը, որը կոչվեց կին,
 Չհնազանդվեց Աստծո խոսքին,
 Կերավ պարտեզի պտուղն արգելված,
 Եվ փոխարենը գոնե զղջալու,
 Շտապեց պտուղն Ադամին տալու:
 Եվ վնդվեցին դրախտ պարտեզից
 Խաբված Ադամն ու խաբնված Եվան:
 Եվ հենց այդ պահից մեղքը աշխարհում իր սերմն է ցանում:
 Դժբախտ Աբելի արյունն էր հոսում,
 Մայրը առաջին իր ողբն էր ողբում:
 Ու լցվեց աշխարհն անարգ պղծությամբ,
 Եվ հղփացել էր սիրտը մարդկության:
 Իրենց պիղծ վարքով Աստծուն մոռացել...
 Զայրացավ Աստված, որոշեց զարկել:
 Սակայն բարի էր, բարի էր Աստված,
 Վերևից նայեց ու Նոյին գթաց:
 Եվ կառուցվում էր Տապանը Նոյի,
 Ազդարարումը մեծ կործանումի
 Խենթ էին կարծում ծերունուն թշվառ:
 Ուր ջրի կաթիլ անգամ չէր թափվում,
 Բայց Նոյ ծերունին նավ էր կառուցում:
 Գալիք ահավոր ցավից կռացած,
 Անտարբեր վարքից իրավ խենթացած,
 Կանչում էր, կանչում Նոյը վշտալի,
 Բայց կարծրացել էր սիրտը մարդկության,
 Այդպես էլ մարդիկ չմտան տապան:
 Եվ Աստված զարկեց:
 Պատուհանները երկնի բացվեցին,
 Եվ այն, ինչ որ կար, ջրի տակն անցավ:
 Սակայն Հոր սիրուց հառնեց մի Նոր կյանք.
 Տապանը, անշուշտ, ցամաքին հասավ:
 Եվ այն ամենը, ինչ տապանում կար՝
 Մարդ թե կենդանի, բազմացան կրկին:
 Սակայն արի տես, որ մարդը դարձյալ
 Աստծո սերը ոտքի տակ առավ:
 Բայց համբերում էր, համբերում Աստված,
 Անչափ սիրում էր, կանչում էր Աստված:
 Եվ Աբրահամով եկավ հայտնելու

ճամփան հավատքով արդարանալու:
Աստված գործում էր բազում հրաշքներ,
Աստված խոսում էր ողջ մարդկության հետ,
Եվ դեռ չգործած հնարքը վերջին՝
Երբեք չէր առնում Նա մարդու հոգին:
Բայց անօրենք էր մարդը տակավին,
Խղճմտանքով չէր գտնում ճիշտ ուղին:
Եվ մեղքերի մեջ կորսված մարդուն,
(Իր պատկերովն էր. խիստ շատ էր սիրում)
Որոշեց մեղքը օրենքով հայտնել:
Օրենքն ասում էր, թե չի կարելի,
Սակայն արի տես, որ «չի կարելին»
Չէր կարող փրկել մարդ արարածին:
Մարդը օրենքով փորձում էր, փորձում,
Սակայն օրենքն էլ մարդուն չէր փրկում:
Եվ գնում էր Մովսեսն ահա՝
Խառնվելու հավերժության,
Վկայում էր Նա դեռ հեռվից,
Լույսի մասին մեծ փրկության:
Ու քայլում էր մարդկությունը
Աշխարհ կոչված անապատում՝
Ի սկզբանե անբուժելի, ադամական մեղքով լեցուն:
Չէին օգնում օրենքներն էլ.
Կարծես վախճ վաղուց արդեն
Պատժին սովոր մարդու համար
Սովորական բան էր դարձել:
Եվ քայլում էր քարավանը՝
Լուճ տնքալով մեղքի բեռից,
Քարշ էր տալիս լուծն իր ծանր,
Ու ելք չկար ոչ մի տեղից:
Բայց Իր Հոգին Աստված մարդուն
Կորստի համար Չէր, որ տվեց
Եվ նայում էր Հայրը վերից
Փնտրում բազում, բազում ելքեր:
Ու Դավիթն էր Հոգով երգում
Աստծո որդու հարությունը,
Հեռվից հեռու վկայում էր
Մարդկության մեծ փրկությունը:
Եվ Եսային զորությունով
Հույս էր տալիս խեղճ մարդկության,
Որ պիտի գա Իշխանը մեծ,
Ազգերն անոր պիտի հուսան:
«Ահա մեզ մի մանուկ ծնավ,
Իշխան ծնավ խաղաղության,
Պիտի կոչվի Խորհրդակից,
Պիտի կոչվի Հզոր Աստված»:
Բայց տանջվում էր մեղքի ձեռքին

Քարավանը ողջ մարդկության,
Ու չէր փրկում նրան ոչինչ,
Ո՛չ օրենք և ո՛չ պատվիրան:
Նայում էր Տերը ու մարդուն խղճում,
Որն օրենքի տակ ինչպես էր խեղդվում:
Իսկ Երեմիան հեռվից հեռով
Հորդորում էր մեղկ մարդկության.
Մի ճանապարհ պիտի բացվի,
Մի ճառավիղ Արդարության:
Եվ Դանիելն է մեզ վկայում:

Շրթունքներով թագավորի,
Բոցավառված հնոցի մեջ
Քայլող Աստծո Որդու մասին:
Կրակի մեջ խիստ թեժացած
Այնտեղ նետված Եղբայրներին
Պահպանում էր Իր զորությամբ
Հզոր Աստծո Հզոր Որդին:
Սակայն, ավաղ, դեռ տանջվում էր
Քարավանը անապատում,
Օրենքների ծանր շղթան
Թշվառ մարդու կուրծքն էր ծեծում:
Բայց և Հայրը զորությունով,
Միքիայի շրթունքներով
Գալիքի մեծ փրկությունն էր
Պատմում տանջվող մարդկությանը:
Զաքարիան ցույց էր տալիս
Վերքերը այն Սուրբ Ձեռքերի,
Որ գամվեցին խաչի վրա
Եվ սրբեցին մեզ մեղքերից:
Անչափ հոգնած, հուսալքված,
Ամենօրյա մեղքի ցավից
Լուռ տնքում էր անօգնական՝
Մեղքի ծովում ադամորդին:
Եվ Մաղաքիան վերջին պահին
Սփոփանքի խոսքերով լի
Հուսադրում էր թշվառ մարդուն
Այս խոսքերով սքանչելի.
«Արդարության Արեգակը
Շուտով պիտի ծագի վերեն,
Եվ մենք նրա լույս թևերին
Բժշկություն պիտի գտնենք»:
Եվ վերջապես բազում դարեր
Աստծո Հոգով մարգարեներն
Ցույց էին տալիս Տեր Հիսուսին.
Աշխարհ մտավ Էմմանուէլ:
Աստված մարմնով հայտնվեցավ:

Եվ Յովհաննեսը Յորդանան գետում
Կանչում էր մարդկանց «Իժի ծնունդներ»,
Ովքեր այսօր էլ սրտով կարծրացած
Մերժում են Տիրոջ հրավերքը մեծ:
Ապաշխարեցեք, քանի դեռ ուշ է,
Ահա կրակն է վառվում հնոցում,
Արքայությունը երկնքի մոտ է,
Դարձնե՛ք, որպեսզի գտնե՛ք փրկություն:
Ահա տեսնում եմ գառը փրկության,
Որ պիտի վերցնի մեղքը մարդկության:
Խոնարհությունը ողջ վայելչությամբ,
Անսահման սիրով, բարությամբ լեցուն,
Որ պիտի գամվեր խաչին հաշտության,
Հիսուս անունով աշխարհ էր մտնում:
(Այս էր Յոր կամքը և սուրբ էր այնքան...)
Մարմնով աշխարհ եկած Հիսուս
Կամքի առաջ ծունկի եկավ
Ու մկրտվեց Յորդանանում:
Եվ Սուրբ Յոգին զորությունով,
Յգոր Աստծո հայտնությունով
Վկայություն եղավ մարդկանց,
Որ բոլորս լսենք Նրան:
Քայլեց Հիսուս երկրի վրա
Յրաշքներով իր անհամար՝
Մեզ ցույց տալով, որ փրկության
Միակ ճամփան Ինքն է միայն:
Գաղտնիք բացեց Նա մարդկության՝
Որ չէ՛նք տեսնի երկնի ճամփան,
Թե երկնքից իջած Յացին
Չհաղորդվենք վերստին ծնված:
Եվ հաստատեց, որ մարդկության
Քավությունը պիղծ մեղքերից
Կլինի սո՛սկ Իր Սուրբ Արյամբ.
Ինքն է կյանքը հավիտենից:
Բազում դարեր խարխափելով՝
Մարդիկ Յորն էին ուզում տեսնել.
Որդին եկավ Յոր բնույթով,
Ասաց. «Ես ու Յայրը մեկ ենք»:
Բայց ի՛նչ եղավ... Այս ամենին
Երախտամոռ մարդկությունը.
Իր ձեռքն առած մուրճ ու մեխեր,
Խաչին գամեց Սրբությունը:
Եվ երբ դրեցին Նրան գերեզման,
Բոլոր հույսերը փշրվեցին,
Ինչպես գառներն առանց հովիվ,
Ինչպես մանուկներն առանց մայր:
Ամեն բան վերջացած համարեցին,

Անհույս, միայնակ և անմխիթար:
Երբ ամենքը խռովահույզ,
Այնքան հոգնած, խիստ տագնապած,
Մտածում էին՝ ինչ պիտի լինի,
Հիսուս Ինքը հայտնվեց հանկարծ:
Եվ շուրջբոլորը խիստ ապշահար,
Առաքյալներն ծունկի իջած,
Հարությունն էին աչքով տեսնում
Մարմնով հայտնված Աստծո Որդու:
Եվ քիչ հետո Թովմասն անզոր՝
Մարդկանց միջից առաջինը,
Ծնկի եկած հայտարարեց
Աստծո՝ մարմնով հայտնությունը
«Իմ Տերս և իմ Աստվածս»:
Եվ վերջապես եկավ օրը.
Պիտի ելներ Աստծո Որդին
Այնտեղ՝ Հոր մոտ, որտեղից որ
Քրիստոս մարմնով իջավ երկիր:
Հիսուս գիտեր՝ առանց Իրեն
Կմոլորվեր մարդու որդին,
Եվ խոստացավ ուղարկելու
Մխիթարիչ Իր Սուրբ Հոգին:

Եվ երբ հավաքված մեկտեղ, միաբան,
Աստծո Որդուն էին փառավորում,
Հանկարծ շարժեց հիմքը վերնատան
Հզոր Սուրբ Հոգու զորությունը:
Ինչ կրակ էր վառվում. ահա
Վերնատունն էր բոցավառվում,
Վկայում էր Աստծո փառքը
Իսրայելին բազմալեզու:

Այս ի՛նչ բան է. դարերի մեջ
Երբեք չեղած, չտեսնված.
Մարդու լեզվով Աստված խոսում,
Բարեխոսում մարդուն՝ Աստված:
Անցան դարեր, Փրկչի արյամբ
Բարեխոսը՝ մեր Սուրբ Հոգին,
Ճանապարհն է հարթում հիմա
Սուրբ լինելու կանչվածներին:

Օրհնյալ լինի Հայր Աստծո Հզորությունը,
Մեր Տեր ու փրկիչ Հիսուս Քրիստոսի փառավոր Հարությունը
Եվ Սուրբ Հոգու զորությունը՝
Տիեզերական միակ, ճշմարիտ գեղեցկությունը՝
Անզատելի, երեք, բայց՝ մի՝
Սուրբ Երրորդությունը:
ԱՄԵՆ